

 HARLEQUIN®
A man in a black tuxedo with a white shirt and black bow tie is embracing a woman from behind. The woman has long dark hair and is wearing a vibrant green, floor-length dress with a shimmering texture. They are in a ballroom setting with ornate architectural details and purple lighting. The background shows a chandelier and draped curtains.

King

CAT SCHIELD

KEERULINE
ETTEPANEK

Cat Schield
A TRICKY PROPOSITION
2013

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Irma Aren
Korrektor Inna Viires

© 2013 by Catherine Schield
© 2013 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E10263613
ISBN 978-9949-25-449-1

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Ming Campbelli ärevust ei vaigistanud vee vaikne vulin lähedal asuvas purskkaevus ega rahustav roheline korvides, mis ümbritsesid restorani välist istumisala. Iga granaatõuna jääteelonksuga veendus ta üha enam, et teeb kohe oma elu suurima vea.

Laua all tõstis Mingi varvastelt lõua üles tema neljanaelane Yorkshire'i terjer ja liputas tervituseks saba. Muffin ei pruugi olla eriline valvekoer, kuid pagana hea varajane hoiatus-süsteem oli ta küll.

Ming heitis pilgu üles ning ta kõht tõmbus kokku. Talle lähenes pikk mees laiades puuvillastes pükstes, polosärgis ja vabaajajalatsites. Seksikas paaripäevane habe pehmendas tugevaid põsesarnu ja teravat lõuajoont.

„Vabandust, et ma hilinesin.“

Jason Sterlingi sõrmeotsad riivasid Mingi õlga, saates külmavärinad hetkega mööda tema käsivarsi alla. Ming needis oma keha impulsiivset reaktsiooni, kui Jason tema vastas oleval toolil lohaka poosi sisse võttis.

Pärast seda, kui Ming oli kuus kuud tagasi katkestanud kihluse Jasoni venna Evaniga, oli ta hakanud eriti tajuma tugevat sidet Jasoniga. Tema õlg, mis pörkas Mingi oma vastu, kui Jason ta kõrvale diivanile istus. Sõbralikud kallistused, mida ta nii muretult jagas ja mis Mingi närvilõpmed särisevama pani. Ta ei saanud ju paluda Jasonil lõpetada. Jason tahaks teada, mis teda häirib, ja Ming ei kavatsenud talle seda

mingil juhul öelda. Seega kannatas ta vaikselt ja lootis, et need tunded kaovad iseenesest või vähemalt jahtuvad maha.

Muffin tõstis esimesed käpad Jasoni põlvele, pruunide silmade pilk mehe näole kinnitunud, ja tegi häält, mis oli pooleldi haugatus ja pooleldi aevastus. Jason libistas käe terjeri kõhu alla ja tõstis teda, et Muffin saaks kiiresti ta lõuga limpsata. Kui see tehtud oli, seadis koer end ta süles sisse ja tõi kuuldavale rahuloleva ohke.

Jason andis ettekandjale märku ja nad tellisid lõunasöögi. „Miks sa enne mind ei alustanud?“

Sest ta oli liiga närvis, et nälgia tunda. „Sa ütlesid, et sa jääd vaid viisteist minutit hiljaks.“

Jason oli üdini poissmees. Enesekeskne, kirglikult amatöörvõiduajamistesse kiindunud ja alati valmis järgmiseks seikluseks, oli see kuum neiu või kiire rada. Nad olid esimesest klassist saati parimad sõbrad olnud ja Ming armastas teda, kuigi Jason ajas teda mõnikord lausa hulluks.

„Vabandust selle pärast. Me sattusime kohe pärast linna naasmist liiklusummikusse.“

„Ma arvasin, et sa pidid eile koju tulema.“

„See oli esialgne plaan, aga me otsustasime poistega pärast võidusõitu välja minna ja mõned õlled võta ja meie tähistamine venis pisut pikale. Keegi meist polnud vormis viietunniseks sõiduks tagasi Houstonisse.“ Viltune naeratus näol, sirutas ta pikad jalad enda ette välja ja asetask ühe puuvillasokis jala Mingi tooli käetoele.

„Kuidas Max sellesse suhtub, et sa temast punktiarvestuses nii palju ees oled?“ Need kaks sõpra olid muskelautodega võidu sõitnud üritustel, mida toetas Riiklik Autosporti

Liit, kuueteistkümnendast eluaastast alates. Nad võistlesid igal aastal, et näha, kes suudab rohkem punkte koguda.

„Pärast seda, kui ta kihlus, ei paista see teda enam huvitavat.“

Ming polnud teda nii pahurana näinud sellest saadik, kui Jasoni isa armus endast kakskümmend aastat nooremisse naisesse. „Sa vaene kullake. Sinu parim semu on suureks kasvanud ja eluga edasi läinud, jättes sinu maha.“ Ming pani küünarnuki laual ja toetas lõua peopessa. Ta oli kuulanud Jasoni kaebusi mehe parima sõbra kohta ajast, mil Max Case oli oma elu armastusele abieluettepaneku teinud.

Jason kummardus ettepoole, läbitungiv pilk silmis. „Võibolla peaksin ma välja uurima, mis selles nii erilist on.“

„Ma arvasin, et sa ei kavatse kunagi abielluda.“ Äkiline ärevus surus Mingi kopsudest õhu välja. Kui Jason kellesegi ülepeakaela armuks, muutuks nendevahelise sõpruse dünaamika. Ming ei oleks enam tema parim „tüdruksõber“.

„Sellepärast pole vaja muretseda.“ Jasoni viltune muie rahustas Mingi pisut.

Ming pööras tähelepanu Kreeka salatile, mille ettekandja tema ette asetask. Tal olid keskkoolis Jasoni vastu tunded tekkinud. See oli lootusetu olnud. Vastamata armastus. Välja arvatud üürrike aeg pärast balli – Jason oli vaeva näinud, kinnitamaks Mingile, et see oli viga –, polnud ta kunagi vihjanud, et ta võiks Mingist mõelda enamast kui sõbrast.

Kui Jason kolledžisse läks, ei olnud aeg ja vahemaa Mingi tundeid tuhmistanud, kuid oli võimaldanud talle uue vaatenurga. Isegi kui Jason mingi ime läbi temasse pööraselt armuks, ei teeks ta selle nimel midagi. Ikka ja jälle oli Jason

talle rääkinud, kui tähtis oli talle Mingi sõprus ja kuidas ta ei taha teha midagi, mis võiks selle rikkuda.

„Mis siis lahti on?“ küsis Jason, silmitsedes Mingi üle hamburgeri ääre. „Sa ütlesid, et tahad minuga millestki tõsisest rääkida.“

Kolmekümne minuti jooksul, kui Ming oli teda oodates istunud, oli ta end peaaegu paanikasse ajanud. Ta rääkis tavaliselt Jasonile kõigest, mis tema elus toimus. Nojah, peaaegu kõigest.

Kui Ming oli hakanud Evaniga kohtamas käima, tekkisid mõned teemad, mida nad omavahel ei arutanud. Mingi tunded Jasoni venna vastu olid neist tähtsamad. Jätta nii suur osa oma elust vaid enda teada oli tekitanud temas tunde, justkui oleks suur tükk temast puudu, kuid ta oli õppinud sellega kohanema ja avastas nüüd, et tal oli oodatust raskem Jasoniga avameelne olla.

„Ma saan lapse.“ Ming hoidis hinge kinni ja ootas Jasoni reaktsiooni.

Friikartul peatus poolel teel Jasoni suu ja taldriku vahel. „Sa oled rase?“

Ming raputas pead, osa tema närvilisusest andis nüüd, kui vestlus oli alanud, pisut järele. „Veel mitte.“

„Millal?“

„Loodetavasti varsti.“

„Kuidas? Sa ei kohtu ju kellegagi?“

„Ma kasutan kliiniku abi.“

„Kes isaks saab?“

Ming vältis Jasoni pilku ja surus kahvli kalamata oliivi sisse. „Ma olen valinud välja kolm varianti. Advokaat, kelle

erialaks on ettevõtte seadus; sportlane, kes võistleb igal aastal Ironman Hawaii võistlusel; ja fotograaf, kes pildistab metsikut loodust. Ajud. Keha. Hing. Ma pole veel otsustanud, mida valida.“

„Sa oled sellele ilmselgelt juba mõnda aega mõelnud. Miks ma sellest alles nüüd kuulen?“ Jason lükkas taldriku eemale, jättes pool burgerit söömata.

Varem oli Ming suutnud Jasoniga kõigest rääkida. Armulugu Evaniga oli seda muutnud. Kuigi poleks tohtinud. Tema ja Jason olid sõbrad ega olnud lootustki, et sellest võiks kunagi midagi enam tulla.

„Sa ju tead, miks Evan ja mina lahku läksime.“ Mingi oli häirinud, et Evan ei jaganud tema kirge pereloomise vastu, kuid ta oli lootnud, et mees muutub. „Lapsed on minu jaoks tähtsad. Ma ei teeks seda, mida ma teen, kui see nii poleks.“

Ming oli otsustanud hambaarstiks saada, sest ta armastas lapsi. Nende päikseline suhtumine maailma tõi talle naeratause näole, seega kinkis ta neile täiuslikud hambad, et nad saaksid vastu naeratada.

„Kas sa oled sellest oma vanematele rääkinud?“

„Veel mitte.“ Ming nihutas end toolil.

„Sest sa tead, et su ema ei kiida seda heaks, kui sa valla-lisena lapse saad.“

„See ei pruugi talle meeldida, aga ta teab, kui väga ma endale perekonda soovin, ja ta on juba leppinud sellega, et ma ei abiellu.“

„Sa ei tea seda. Anna endale võimalus lahkuminekust Evaniga üle saada. Kusagil on sinu jaoks keegi.“

See polnud tõenäoline, kui ainus mees, kellega Ming enast koos nägi, oli otsustanud mitte kunagi abielluda. Ärritus kerkis pinnale. „Kui kaua ma ootan? Veel kuus kuud? Aasta? Ma saan kahe kuu pärast kolmkümmend kaks. Ma ei taha rohkem aega raisata, kaaludes plusse ja miinuseid või muretsedes ema reaktsiooni pärast, kui ma oma südames tean, mida ma tahan.“ Ta lükkas lõua ette. „Ma teen seda, Jason.“

„Ma näen seda.“

Hüpnotiseerivad silmad uurisid Mingi. Galaktikasinised, täpselt sama tooni kui Mingi 1966. aasta Shelby Cobra kabriolett. Jason oli aidanud tal vanemaid veenda, et osta see auto Mingi seitsmeteistkümnendaks sünnipäevaks, ja seejärel olid nad terve suve seda taastanud. Mingil olid hinnalised mälestused sellest, kuidas nad Jasoniga kabrioleti kallal nokitsesid, ja iga kord, kui ta sellega sõitis, tundis ta paratamatult Jasoniga sidet. Sellepärast oligi ta auto garaaži parkinud päeval, mil ta Jasoni vennaga kohtamas hakkas käima, ega olnud seda sealt sellest saati välja ajanud.

„Ma tahaksin väga, et sa minu otsust toetaksid.“

„Sa oled minu parim sõber,“ tuletas Jason talle tõsisel ilmel meelde. „Kuidas ma saaksin olla midagi muud kui toetav?“

Kuigi Ming kahtlustas, et Jason alles seedis kuulnud uudiseid ega olnud veel otsustanud, kas Ming teeb vea, oli ta siiski teinud otsuse talle toeks olla. Ming rahunes. Kuni selle hetkeni polnud ta taibanud, kui närvis ta Jasoni reaktsiooni pärast oli.

„Kas sa oled söömisega ühelpool?“ küsis Ming mõne minuti pärast, püüdes ettekandja pilku. Jason polnud oma

lõunasööki lõpetanud ega paistnud seda ka teha kavatsesvat. „Ilmselt peaksin tagasi kliinikusse minema. Mul on viieteist minuti pärast patsient.“

Jason tõmbas ettekandja käest arve, enne kui viimane oli jõudnud selle lauale asetada, ja tõmbas rahakoti välja.

„Mina kutsusin sind lõunale.“ Ming sirutas käe keelavalt ette. „Sina ei maksa.“

„See on vähim, mida ma saan pärast nii suurt hilynemist teha. Pealegi, arvestades sinu söömisharjumusi, oled sa alati odav kaaslane.“

„Täna.“

Kui Jason sularaha soolatsi alla libistas, tõusis Ming püsti ja kutsus Muffinit. Terjer keeldus Jasoni sülest lahku- mast. Ming silmitses koera pahaselt. Ta ei kavatsenud teda Jasoni reitelt sülle võtta. Tema pulss jättis löögi vahele mõt- test, et ta riskiks Jasoni lihaseliste jalgade lähedusse sattuda.

Ta hingas ohates välja ja suundus puidust värava juurde, mis viis otse parklasse. Jason oli tema kõrval, koer kaenla alla lükatud, enne kui Ming kõnniteeni jõudis.

„Kus su auto on?“ küsis Jason.

„Ma kõndisin. See on ainult kaks kvartalit.“

Arvestades seda, et niiskus sel hilisel septembrikuu päe- val ei seganud, oleks Ming pidanud nautima jalutuskäiku restorani. Kuid see, mida ta oli tahtnud Jasoniga arutada, oli teda segadusse ajanud.

„Tule, ma viin su tagasi.“ Jason võttis ta käe, mis vallan- das temas meeli erutava sädemetetulva.

Mehe lõhnavee vürtsikas aroom imbus Mingi kopsu- desse, kutsudes esile kõige häirivamaid ihasid. Jasoni soe

sale keha puutus vastu Mingi puusa. Sellistel hetkedel tundis Ming ahvatlust helistada töö juurde ja tühistada pärastlõunased ajad, et ta saaks Jasoni koju viia ja panna punkti kõigile räpastele himudele, mis tema kehas tormlesid.

Muidugi ei teeks ta seda kunagi. Ta mõtleks välja mõne muu viisi, kuidas taltsutada kiskjat, kes oli ta vallutanud. Terve elu oli tema olnud Jasoniga võrreldes konservatiivne. Tema oli see, kes palju õppis, tulevikku planeeris ja kogu elu minuti pealt organiseeris. Jason tegutses impulsiivselt. Tema oli kogu kolledžiaja pidutsenud ja sellegipoolest oli ta õnnestunud kiitusega lõpetada. Tema ei lasknud isiklikus elus end kellegi teise ootustest häirida.

Nad lähenesid Jasoni autole, 1969. aasta Camarole, ja Jason astus ettepoole, et avada Mingile kõrvalistuja uks. Kuigi nad olid vaid sõbrad, ei takistanud see Jasonit kohtlemast teda samasuguse rüütellikusega, mida ta pakkus naistele, kellega kohtamas käis. Enne kui Ming istuda sai, pidi Jason ta istmelt kaheksateisttollise võidukarika ära võtma. Kuigi ta auhinna üleolevalt tagaistmele viskas, teadis Ming, et Jason oli võidu üle uhke ja et karikas leiab endale koha paljude teiste hulgas tema „võidusõidutoas“.

„Mis sind veel vaevab?“ küsis Jason rooli taha istudes ja võimsat mootorit käivitades. Mõnikord teadis Jason Mingi mõtteid juba enne kui ta ise.

„Seda on liiga palju, et seda praegu arutama hakata.“ Ta hoidis Muffinit hellalt süles ja hõõrus põske terjeri siidise kasuka vastu. Koer limpsas rõõmsalt ta kätt.

„Anna mulle lühiversioon.“

Jason tagurdas parklast välja, 427 V-8 mürin pani Mingi südame rõõmust hüppama. Jasoni kõrval sõitmine ükskõik mis autos oli põnevust tekitanud ajast, mil Jason oli saanud kuusteist ja muretsenud endale esimese muskelauto. Kui teised poisid koolis olid sõitnud suhteliselt uute autodega, siis Jason ja Max eelistasid kiireid autosid viiekümnnendatest, kuuekümnnendatest ja seitsmekümnnendatest.

„Sel pole tähtsust, sest ma muutsin meelt.“

„Mille suhtes sa meelt muutsid?“

„Selles suhtes, mida ma sinult küsin.“ Ming soovis, et Jason lihtsalt jätaks selle teema, ent ta tundis teda. Nüüd, kui Jasonis oli uudishimu tärganud, pinnib ta Mingi, kuni saab vastused. „Sel pole tähtsust.“

„Muidugi on. Sa oled juba nädalaid kummaliselt käitunud. Mis toimub?“

Ming ohkas löödult. „Sa küsisid minult, kes isaks saab.“ Ta vaikis hetkeks, et Jasonile rääkimisest tulenevaid tagajärgi kaaluda. Ta mõtles välja loogilise selgituse, mil polnud mingit pistmist tema igatsusega luua Jasoniga sügavam side. Jason ei pidanud kunagi teada saama, mida ta tõeliselt tundis. Süda vastu rinnakorvi kloppimas, ütles ta: „Ma tahan, et see oleksid sina.“